

Rovina-Bull.

Retrospectiva 15 anys després

Organització:

Museu Arxiu de Sant Andreu de Llavaneres

Edició catàleg:

Museu Arxiu de Sant Andreu de Llavaneres

Fotografies:

Eusebi Escarpenter, Marga Cruz, Nefer Rovira,
Josep Maria Rovira i Joaquim Vilanova

Disseny gràfic i maquetació:

ddedisseny.cat

Impressió:

Gràfiques Llavaneres

Dipòsit legal:

B 24048-2015

© Josep Maria Rovira-Brull, VEGAP, Barcelona, 2015

Foto portada:

El Salta, 1954-56

No l'oblidarem

Com a alcalde de Llanerres és un honor saludar-vos a través d'aquest catàleg del Museu Arxiu. I ho és, sobretot, perquè la qualitat de l'obra que hi presentem és d'un nivell altíssim. Del 16 d'octubre al 22 de novembre, podrem gaudir de l'art de Josep Maria Rovira-Brull (Barcelona 1926 - Mataró 2000) a casa nostra.

Presentar en Rovira-Brull a Can Caralt és a més d'un honor, un privilegi. Amb un punt de sorpresa acabo de llegir la presentació que en feia de la seva obra l'any 1976 a Gandia el gran Manuel Vázquez Montalban. Una prosa intel·ligent, amb un llenguatge ric en matisos, que transporta el lector al món oníric de l'artista i que crea la necessitat de no deixar-se perdre aquesta exposició.

Rovira-Brull és molt més que l'autor de la Laia l'arquera, que s'ha convertit en una icona per a la capital del Maresme. Va fer escultura, pintura i també hi va posar el seu enginy i el seu talent al servei de la publicitat, el cartellisme i la il·lustració de llibres.

Afirma el crític d'art Pere Pascual que seria imperdonable oblidar aquest mataroní d'adopció. No ho farem. És més, la nostra voluntat és aconseguir que les noves generacions el coneguin.

Tot i que fa quinze anys que ens va deixar, retrobarem a Can Caralt l'esperit creatiu de Rovira-Brull, i el seu caràcter polifacètic. I ho farem gràcies a la inestimable col·laboració de la família, a qui volem agrair molt sincerament i públicament la seva implicació. Gràcies també a Pere Pascual, un cop més, per la seva crítica, que referma que, sens dubte, ens trobem davant de tot un esdeveniment cultural no només per a Llanerres sinó per a tot el Maresme.

Us esperem a Can Caralt. La proposta no us decebrà, ben segur.

Joan Mora i Buch
Alcalde de Sant Andreu de Llanerres

del 16 d'octubre al 22 de novembre de 2015

Rovira-Brull.

Rovira-Brull

(Barcelona 1926 - Mataró 2000)

Entre els anys 1948-1956 exposà amb els artistes graciencs als Salons d'Octubre de Barcelona.

Entre els anys 1955-1957 crea el grup Sílex amb Eduard Alcoy, Hernández-Piñan, Carles Planell i Terri.

Com a grafista va destacar en el camp del cartellisme i publicitat a Publicitat Zen, regentada per Alexandre Cirici i Francesca Granados. Il·lustrà diversos llibres per a Jaume Vicens Vives i les editorials Teide i Salvat i revistes com Telestel.

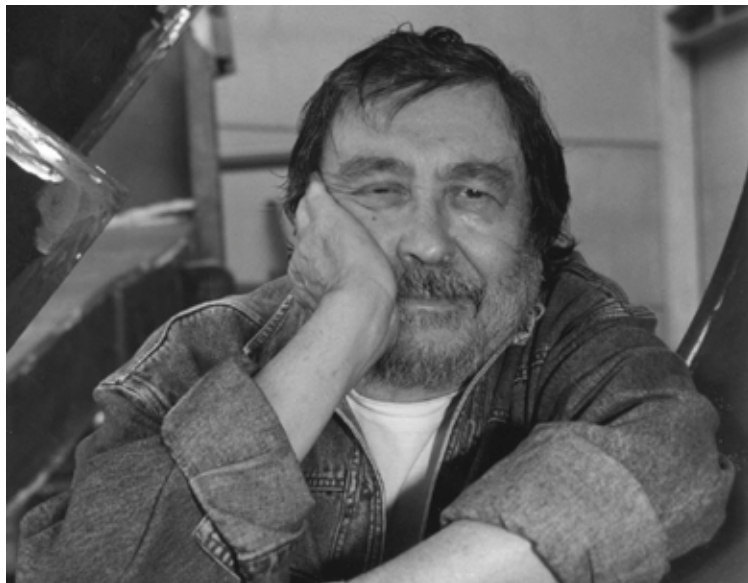
4 El 1958 va realitzar dos murals per al vestíbul de la fàbrica Tíntex SA, que avui es poden contemplar a la Biblioteca Pompeu Fabra de Mataró.

S'estableix al Maresme el 1957. Primer a Premià de Mar i el 1961 a Mataró. Participa activament en la vida cultural de la ciutat. Exposa per Europa i Amèrica.

Com molts dels seus coetanis, fou assenyalat per l'empremta dolorosa i traumàtica de la guerra civil, que el converteix en un pintor de postguerra.

El seu compromís es manifesta en pintures, collages, gravats i escultures neosimbolistes que conjuguen l'esperit de l'Luïta i l'expressió poètica. La seva obra palesa la lluita per la recuperació de les llibertats, les igualtats socials i la democràcia.

Per encàrrec de l'Ajuntament de Mataró crea l'escultura Laia L'Arquera, que constitueix un dels símbols emblemàtics de la ciutat de Mataró.

“Tornar als orígens: mirar, com un infant que descobreix petits-grans tresors i acull admirat unes branques, fulles, vidres de colors, pedres i qui sap si un tros de sílex ocre-rosat, del color de la tendresa. El sílex, com els dinosaures, tard o d'hora surt a la llum”

(Rovira-Brull)

JOSEP Mª ROVIRA BRULL. L'ART VERITABLE

En uns temps convulsos en el polític i el social com són els actuals, és de lamentar que els artistes semblin haver perdut la seva capacitat crítica i motivadora enfront l'espectador, amb un art que, a més de desenvolupar les seves característiques estètiques i plàstiques, sigui capaç de generar interrogants a la recerca de la veritat davant de la multiplicitat de preguntes que la complexa societat genera.

Avui l'art sembla immers en una bombolla en la que el banal domina. Una banalitat filosòfica quan ens enfrontem a certes propostes contemporànies més fonamentades en el que haurem de definir com *boutade* creativa que no pas a una anàlisi contundent de la realitat. Però al seu costat existeix també un fenomen de caire esteticista que troba en la bellesa l'única raó de la seva creació. I més enllà un munt de "famílies" i opcions, incapaces totes elles d'establir un idioma comunicatiu capaç de produir una resposta en el social, que és just el que precisa la societat i exigeix l'art si l'establim en el seu veritable concepte, raó i causa.

Per això és molt bo que el Museu Arxiu de Sant Andreu de Llavaneres, ens presenti una magnífica mostra de caire antològic que ens permeti retrobar-nos amb el creatiu fer de Josep Mª Rovira Brull, aquesta artista barceloní de naixement però mataroní per adopció i creació, que ja fa quinze anys va deixar. Un veritable artista capaç eternament de preguntar i preguntar-se, en relació a la societat i la vida.

L'espai de Can Caralt ens permet acostar-nos a la seva mirada iniciàtica retrobant-nos

*La veritable obra d'art pertany al temps real,
a la seva època i a la nostra,
és a dir, a la seva presència davant nosaltres.*

ANDRÉ MALRAUX.

Dulci y Quixote son novios, 1978
Anilina i carte a gratter 50 x 65

amb paisatges i il·lustracions que marquen les seves beceroles. Podrem extasiar-nos en la descoberta dels seus treballs publicitaris d'un nivell i qualitat importants que mantenen una vigència conceptual i comunicativa absoluta. I com no, podrem endinsar-nos en el camp plàstic que li va permetre a Josep Mª Rovira Brull expressar de manera contundent la seva mirada dolça, crítica, dura, irònica, cínica i fins i tot malèvola, envers el món que l'envoltava i les seves circumstàncies socials i polítiques. I fer-ho amb gosadia, llibertat i criteri.

Establert en una mirada analítica, moblat el seu pensament amb un bagatge cultural que

dóna fonament a les seves reflexions i dotat d'uns coneixements tècnics que li permeten estructurar visualment de la manera més adient la seva obra, el treball de Rovira Brull s'estableix amb l'home com a protagonista, i totes les seves conseqüències vitals, polítiques i socials com essències per a la seva polimòrfica mirada.

Els seus treballs, establerts en l'anomenat realisme màgic, li permeten reflexionar amb intensitat en relació als difícils temps en que li va pertocar viure. Una mirada lúcida i intel·ligent, adobada a més amb una potència visual impactant que accentua de manera potencial la força del seu missatge.

Un missatge que romandrà permanent en el seu fer, encara que la visió exterior davallí en intensitat amb el pas del temps per endinsar-se en una poètica naturalista amb la que manté igualment la seva permanent crítica social.

Josep Mª Rovira Brull és artista en el seu concepte més intens. Ho és en el fons i en la forma, però també per la seva trajectòria formativa i educativa i per la transcendència vital de la seva obra i el seu missatge, que van molt més enllà de l'escultura de Laia l'arquera, esdevinguda icona de la ciutat que l'acollí.

André Malraux ens parla de la necessitat de que el veritable art pertanyi al temps real. Un fet que es fa avinent en totes i cadascuna de les obres presents en aquesta exposició. I no podia ser menys tractant-se de Josep Mª Rovira Brull, un gran i veritable artista del que seria imperdonable l'oblí.

Pere Pascual
Crític d'art.

Elements per a una història

Vaig conèixer el talent d'en Rovira abans de conèixer en Rovira pròpiament dit.

Era a final del 1952 i jo acabava de tornar a Catalunya després d'una molt llarga absència.

Il·lustració, "Aproximación a la historia de España" de Jaume Vicens-Vives, 1952

En Miquel Porter em va regalar una petita meravella, l'Aproximación a la historia de España, de Jaume Vicens Vives. L'admiració que em va provocar encara dura i, fins al final de la meua activitat d'ensenyant, l'he recomanat als meus estudiants de la Universitat de Poitiers. Però aquella edició tenia unes vinyetes al principi de cada capítol que em varen agradar poderosament. Hi vaig veure no solament talent, sinó, a més, ofici.

A l'abril del 53 vaig començar a treballar com a dibuixant a la Publicitat Zen, que havien muntat l'Alexandre Cirici i la Paquita Granados poc temps abans. I al cap de poc van entrar-hi també la Madile Deffontaines i en Josep Maria Rovira Brull. Un dia, parlant d'il·lustracions, li vaig posar com exemple del que m'agradava les de l'Aproximación i aleshores em va dir que n'era ell l'autor.

Era, tanmateix, una manera excel·lent de començar una amistat, i el que va seguir ho va anar confirmant. El Zen, com li dèiem, era ben diferent de les empreses de publicitat d'ara: aquell estiu encara era a la via Laietana, en un pis minúscul, i el director artístic -que era el pompós títol que portava en Cirici- i tres dels quatre dibuixants ens havíem d'enquibir en una habitació insuficient i mal il·luminada. Al Zen es cobrava poc, es treballava bastant i s'aprenia molt. Enraonàvem més del que aconsella l'eficàcia, però val a dir que el que enraonava més era el mateix Cirici. I com que tenia, com és ben sabut, una cultura increïblement vasta i molta gràcia per expressar-se, era un plaer escoltar-lo. A vegades la Madile cantava suaument velles cançons franceses, i l'escoltàvem embadalits, tot dibuixant. I es feia un respectuós silenci sempre que entrava la Paquita, que aleshores encara vèiem com la mestressa.

Al vespre, quan plegàvem, solíem anar a beu-

Il·lustració, "Aproximación a la historia de España" de Jaume Vicens-Vives, 1952

re una copa a tavernes d'aquella zona que encara no se'n deia la Ciutat Vella. Sovint s'hi afegien en Miquel Porter i en Francesc Vicens, i continuàvem amb més lleure la conversa començada al Zen. Eren, en general, converses poc alegres: tots teníem una clara consciència de la mena de temps que vivíem. Ens havia tocat el rebre i ho sabíem, però no ens resignàvem. Ara, que ho veig amb tants anys de distància, penso que ho fèiem bastant bé: conservàvem la dignitat i anàvem tan lluny com era possible, sense perdre'ns per heroïs.

Avui, després de tot el que hem viscut, pot resultar difícil de comprendre que la lluita per

l'art modern fos una tasca de resistència. I no obstant, ho era. L'ambient d'aquella Barcelona era espès, el sostre baix i l'esperança escassa. La "cultura" oficial ofegava, l'altra vivia soterrada i el gust imperant era "no acceptar l'oferta cultural del règim", com ho deia aquí, a Poitiers, parlant de novel·la, Manuel Vázquez Montalbán. Avui la paraula modernitat serveix per designar les formes més brutals del capitalisme -i les més deplorables de la cursileria-, però aleshores encara conservava el seu sentit veritable i noble, i nosaltres ho creïem.

El Zen, tal com l'havien pensat en Cirici i la Paquita, es proposava canviar el gust en matèria

Il·lustració, "Aproximación a la historia de España" de Jaume Vicens-Vives, 1952

de publicitat, i avui sabem que ho va aconseguir. La reflexió i la recerca eren constants, els intercanvis, fructuosos. En Rovira sabia molt de tècnica i la Madile, que havia fet les arts déco a París no es quedava enrere. Entre tots dos vam anar perfeccionant el sistema de les tintes de colors sobre cartolines estucades i obteníem meravelles.

A l'octubre del 53 vaig caure tan greument malalt que vaig passar sis mesos sense sortir de casa. Però no es va interrompre el contacte entre nosaltres perquè tots venien a veure'm i l'amistat es va enfortir. I aleshores va succeir una cosa de molta transcendència, que va ser l'arribada de Carlos Alonso, company meu d'estudis a l'Escola de Belles Arts de Mendoza. Encara no era el que és avui, un dels pintors més importants de l'Argentina, però el talent prou se li veia. El vaig presentar als meus amics barcelonins i ells li van fer conèixer la ciutat, ja que jo no podia fer-ho. Entre l'Alonso i en Rovira es va establir, molt ràpidament, la simpatia, i van intercanviar idees tècniques.

Jo vaig anar en convalescència a Santes Creus i ells dos em van venir a veure. Recordo encara la impressió que els va causar el monestir i el paisatge, recordo un esbós de Vilarrodona que en Rovira va fer amb quatre trets rapidíssims, recordo el vi blanc admirable que vam beure. I mentre nosaltres passàvem a Santes Creus un dia feliç, arribava a Barcelona la notícia de la mort de la dona de l'Alonso, ofegada a Copacabana.

Vam envoltar l'amic amb afecte vigilant fins al dia de la partença. La nit abans ens vam reunir, ell, en Rovira, en Cirici, en Vicens, la Paquita -que ja formava part de la colla- i jo, en un bar al capdavant de la Rambla, i amb l'ajuda d'una certa quantitat d'ampolles d'excel·lent Moriles vam tapar amb acudits, cançons i riure de pena que ens envaïa a tots. L'endemà el

vam acomiadar al port. El Salta, el vaixell argentí en el qual embarcava, ple d'emigrants, va causar a Rovira una profunda impressió. Més endavant va pintar un vaixell i el va titular Salta IV, suposo que vam ser molt pocs els que enteníem per què.

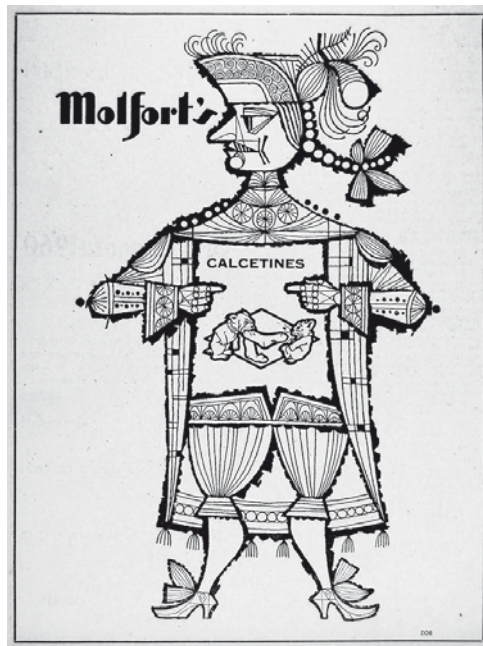
Vaig tornar a Santes Creus i, al cap de poc, en Rovira, que n'havia quedat encantat, va venir a passar-hi les vacances. Entenc que va ser aleshores que la nostra amistat va ser més intensa. Vivíem a la fonda de Pau Grau, passàvem la major part del temps al monestir, pescàvem al riu, dibuixàvem, pintàvem i, sobretot, departíem amb la magnífica gent del poble. En Rovira es va comprar un enorme barret de

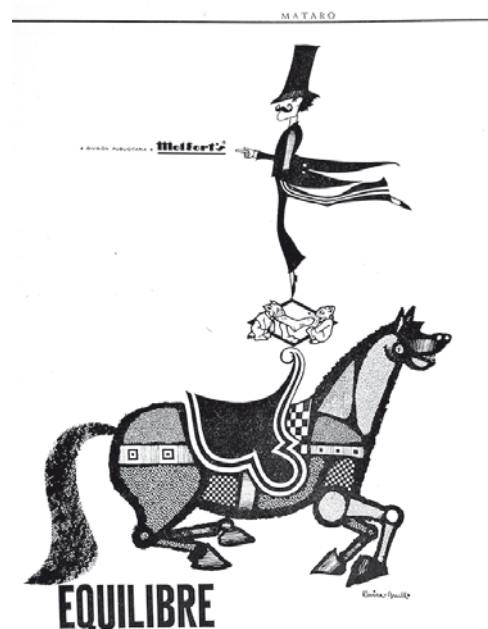
palla, com els que duïen els nostres amics pagesos; a vegades m'ha semblat retrobar-ne una al·lusió en alguns dels seus quadres. Els feliços dies de l'estiu tenen això de dolent: que s'acaben. Vam tornar a Barcelona, al soroll i al Zen. Que ja no era el Zen mític de la via Laietana: s'havia traslladat a la plaça Urquinaona, la Madile ja no hi era, hi havia més personal i més disciplina. Com si aquell estiu extraordinari li hagués carregat les bateries, en Rovira es va llançar a pintar amb vertadera fúria. No sé pas d'on treia el temps perquè els horaris del Zen eren aclaparadors, però aquella tardor va pintar una sèrie d'obres que al meu parer superaven tot el que havia fet fins aleshores: el

vaixell esmentat, El Tramvia, La fàbrica, -que va presentar al Saló d'Octubre- i altres que veig sense recordar-ne el nom. Obres de gran mestria tècnica que d'alguna manera derivaven de les cartolines raspades, amb ecos de la Madile i de l'Alonso. Obres plenes de poesia i de misteri, de nostàlgia i de ràbia, que anaven totalment a contracorrent del que agradava aleshores i que, si mal no recordo, no van tenir més crítica favorable que la d'en Cirici. Que, és clar, valia per totes les altres.

Aquell hivern va ser memorable en molts aspectes. El Zen tenia una gran èxit i anàvem de bòlit amb la feina, però així i tot xerràvem molt. Per incitar-nos al silenci la Paquita va po-

Publicitat Molforts

Publicitat Molforts

sar al taller un tocadisc que va ser un encert. La música de Rachmàinov i la d'Ellington, les cançons franceses i les argentines -que portava jo, naturalment-, encara m'evocaven aquell temps febril i intens. Però el Zen era, a més, un lloc on feia cap una pila de gent interessant: venia en Brossa, venia en Terri, venia en Benet i molts altres. I l'Arnau Puig, que un dia ens va portar un poeta amic seu, un noi de cabells en forma de raspall, enorme bigoti, abric de cuir i mirada ferotge que es deia Paco Rodon, tan ple de sorda desesperació, mala bava i somnis com nosaltres mateixos.

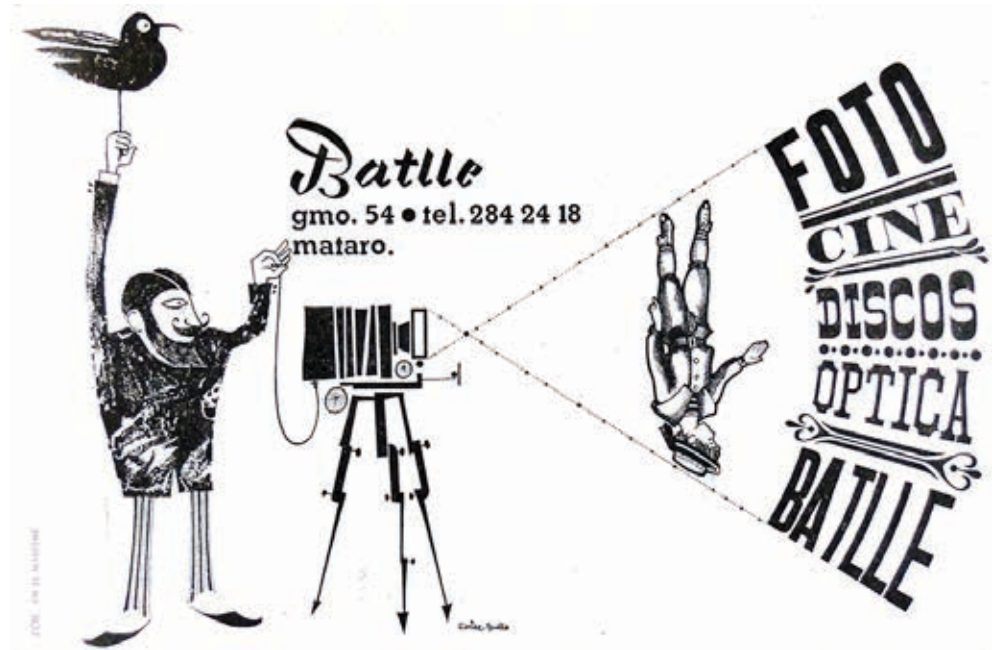
Però tot aquell temps, fins a l'estiu, va ser sobretot el de l'amistat entre la Paquita, en Ro-

vira, en Vicens i jo. En Vicens no va entrar a treballar al Zen fins a molt més tard, però venia a l'hora de plegar, i tots quatre, quan tothom havia marxat, estudiàvem filosofia prohibitíssima, i discutíem de política, de poesia, de llatí, de religió, d'art romànic i de moltes coses més encara. Sovint anàvem a sopar a restaurants poc distingits, després anàvem al cine i després encara seguíem la conversa en algun bar fins a altes hores de la nit. I com que tots plegats teníem, diguem, el geni viu, alguna vegada les discussions pujaven de to. En Rovira, quan s'enfadava, solia assestar despectivament: "tot això és anècdota!".

Han passat quaranta-un anys des d'aquell 1955. Molts anys i molts desenganys. Miro aquell temps amb evident nostàlgia, però amb serena imparcialitat, i veig que tota aquella ebullició, aquella recerca, aquella angoixa i aquella fe eren -per a nosaltres i per al país- el ferment del que vindria més tard. Ningú no ens podrà dir que no vam saber viure'l a fons, fins i tot amb excés.

Després, els nostres camins van divergir. Tots dos vam deixar el Zen, jo me'n vaig venir a Poitiers i ell a Mataró. Va morir la Paquita i nosaltres vam passar anys i anys sense veure'ns, ni saber l'un de l'altre. Si ens hem trobat ha estat gràcies al Paco, a Vilassar. I encara no hem pogut parlar gaire llargament, sospito que sota les nostres respectives barbes venerables, seguim sent els mateixos. Em temo, per tant, que pensi que tot el que he dit aquí és pura anècdota. Però, així, com amb humils maons es poden fer catedrals, amb anècdotes, a vegades, es fa història.

Enric Miret Rull
Poitiers, abril del 1996

Publicitat Batlle

Apunte aconsejado al director escénico de las obras de Rovira Brull

Alguien pidió decorados con o sin arrugas para los fondos implacables de estas idas y venidas de personajes de perfil. De pronto se descubre que no vienen de parte alguna ni a parte alguna van. Son paralizados fugitivos

siempre sorprendidos en la raya de la frontera que separa la nada del nadie. Muertos de miedo y odio, temen la explotación del hombre por el hombre, de la mujer por la mujer, del pez por el pez, de las calaveras por las calaveras; de los espíritus por los espíritus.

Primera història d'Esther, 1985
Mixa s/tela 114 x 162

Autorretrat a Sant Genís dels Agudells, 1942
Oli s/tela 50 x 35

En el momento de levantarse el telón se oye un ruido como de lata de sardinas oxidada abierta por una llave muerta de herrumbre. Seres y cosas en aceite pesado de máquina de huir, nunca de llegar, pero de un huir imposible porque el cuadro termina en cuatro barrotes, en cuatro puntos cardinales clausurados. De este cuadro, de esta escena no se huye. Ni por arriba ni por abajo, ni hay este, ni oeste. Y es que sutiles alfileres han clavado a sus habitantes, dejándoles para siempre expuestos al reojo de animales coleccionados en jaulas más grandes. No hay música. Y es lástima. Porque todo invita a la presencia de una orquesta que dé la entrada a un bajo cavernario que nos cuente el final de la aventura. El público no debe asustarse si entre los pobladores del escenario

advierte la tentación de abandonarlo y ocupar la platea. Jamás ha ocurrido y los expertos lo atribuyen al pánico que los seres y las cosas simbólicos, sienten hacia los seres y las cosas reales. Pero tampoco hay que descuidarse. El espectador debe tener a mano la partida de nacimiento el extintor de incendios y la pistola.

Aun no llegó la hora del desarme. Pero silencio. La representación va a empezar y el crujir de las bolsas de celofán puede provocar ataques de locura en la dama joven y rubia. Es la única que suele mirar de frente hacia el más allá de la sala. En su juvenil insensatez, jamás pidió perdón por haber nacido. Le aconsejo que en la imposibilidad de contar con la orquesta recurra a ruidos convencionales para subrayar la parálisis de los paisajes y los gestos. Por ejemplo, el ruido de un clavo picado contra el océano para clavar la estela de la nave de los locos.

M. Vázquez Montalbán

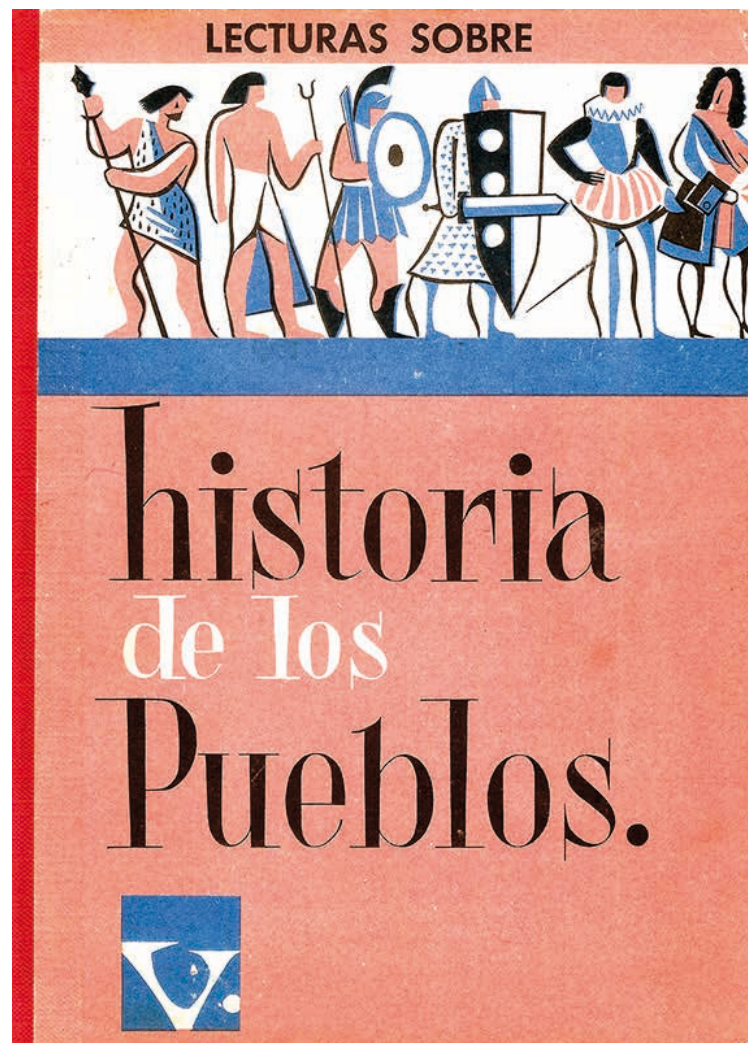
Rovira-Brull. Catàleg d'exposició. Lucas Galería de Arte. Gandia, 1976

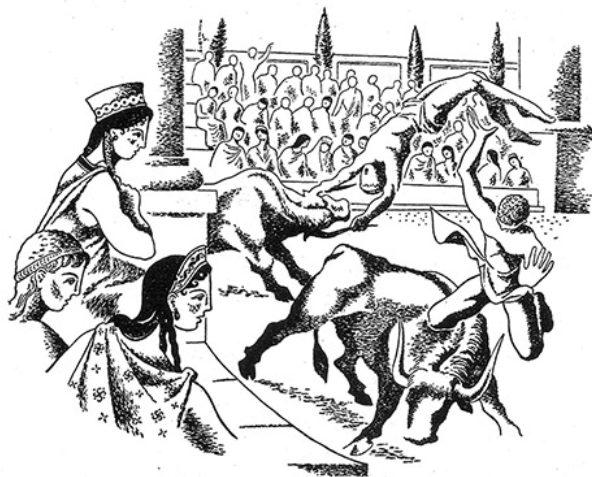

Material: Ferro

Prostituta, 1958

en la que se daban cita las más variadas manifestaciones del deporte, demostrarán hasta qué punto los griegos supieron aprovechar la lección de los cretenses.

4. El pueblo de Creta es rico y civilizado. El comercio marítimo le proporciona en gran parte esa riqueza. Egipto es un buen cliente de los cretenses. Grecia está prácticamente en sus manos. Las naves cretenses señorean en todo el mar Mediterráneo.

5. La riqueza y la civilización del pueblo cretense se reflejan en su manera de vivir y en sus espléndidos palacios. Las magníficas pinturas y los objetos decorados hallados en el maravilloso palacio de Knossos han servido para reconstruir la vida y aficiones de los antiguos cretenses.

6. Sin embargo la prosperidad de Knossos no duró mucho tiempo. Hordas procedentes de Grecia devastaron el país y quemaron el gran palacio.

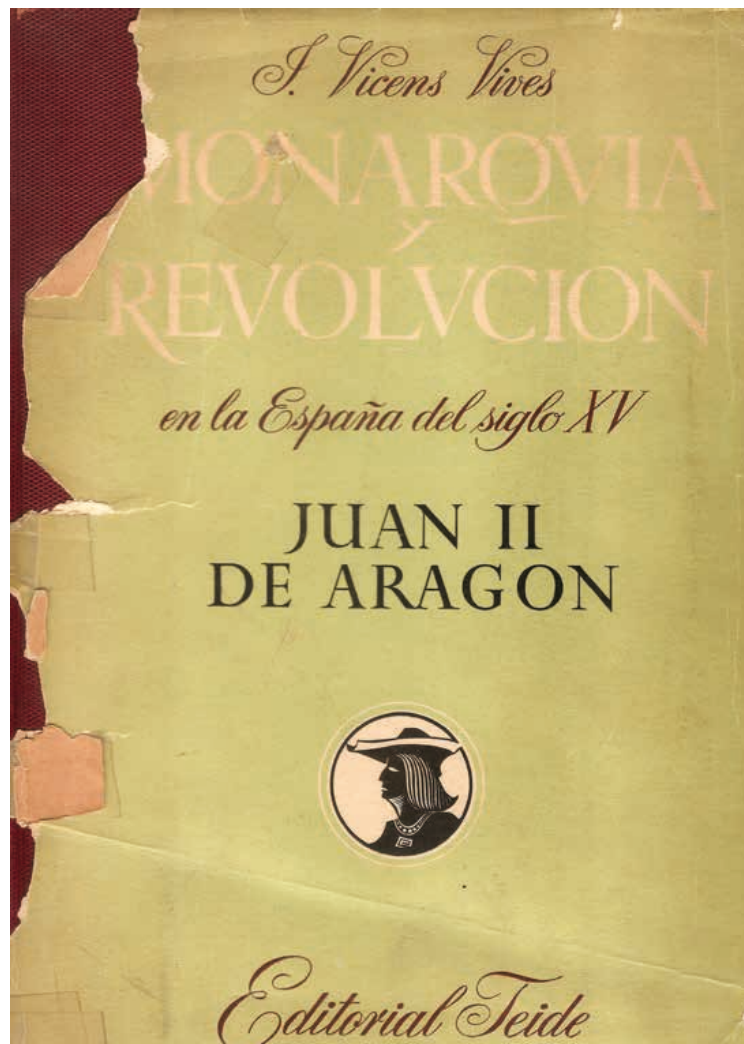

17. La lucha entre el elefante y la ballena

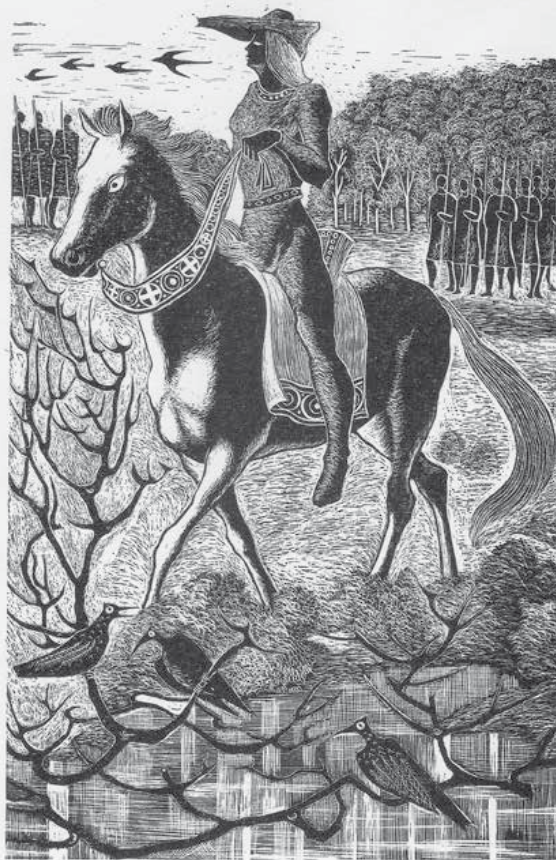
13

1. El cónsul Duilio hace una entrada solemne en Roma. Acaba de obtener resonante triunfo en una batalla naval librada contra los cartagineses en las inmediaciones de la isla de Milé. Los romanos se dan perfecta cuenta de la importancia de esta victoria y festejan al vencedor. Es la primera vez que sus barcos de guerra han entrado en combate y nada menos que con la primera potencia naval del Mediterráneo. La mitad de la flota cartaginesa ha sido hundida o apresada. Siete mil cartagineses han caído prisioneros y sus muertos ascienden a tres mil. Los romanos no han perdido ni una sola nave.

2. ¿Cómo se logró y cuál fué la importancia de esta victoria? Una vez Roma se hubo convertido en señora del sur de Italia, ambicionó extender su dominio a la isla de Sicilia, entonces en poder de los cartagineses. Roma no tenía escuadra. Sin barcos de guerra era imposible pensar en ninguna campaña marítima. Con maravillosa energía los romanos construyeron una

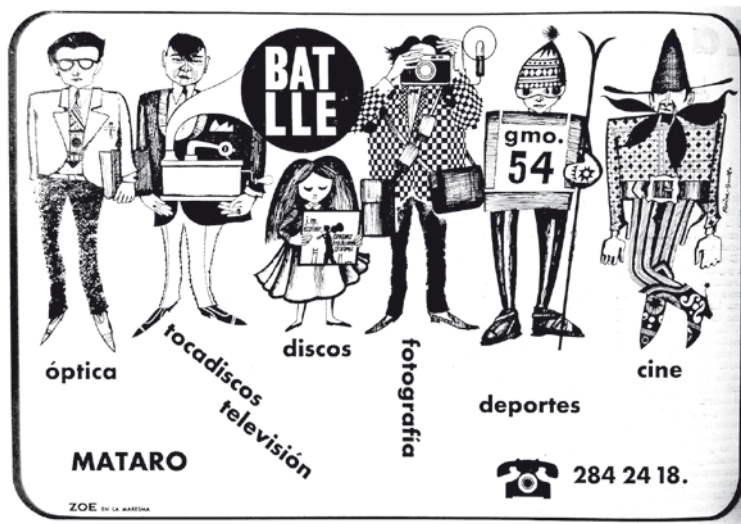
Portada del libro "Monarquía y Revolución en la España del siglo XV. Juan II de Aragón" de Jaume Vicens Vives, 1953

Il·lustració de "Monarquia y Revolución en la España del siglo XV. Juan II de Aragón" de Jaume Vicens Vives, 1953

Publicitat, saxofonista Batlle, 1961

Publicitat Batlle

Il·lustració calendari de "Medias Bimalla-Rosaura" de Juncosa Y Cia., 1963

Publicitat Molforts

Publicitat Molforts

**CAIXA
D'ESTALVIS
LAJETANA**

*Caixa d'Estalvis Laietana, antiga
"Caja de Ahorros de Mataró"*

Cartellisme

20

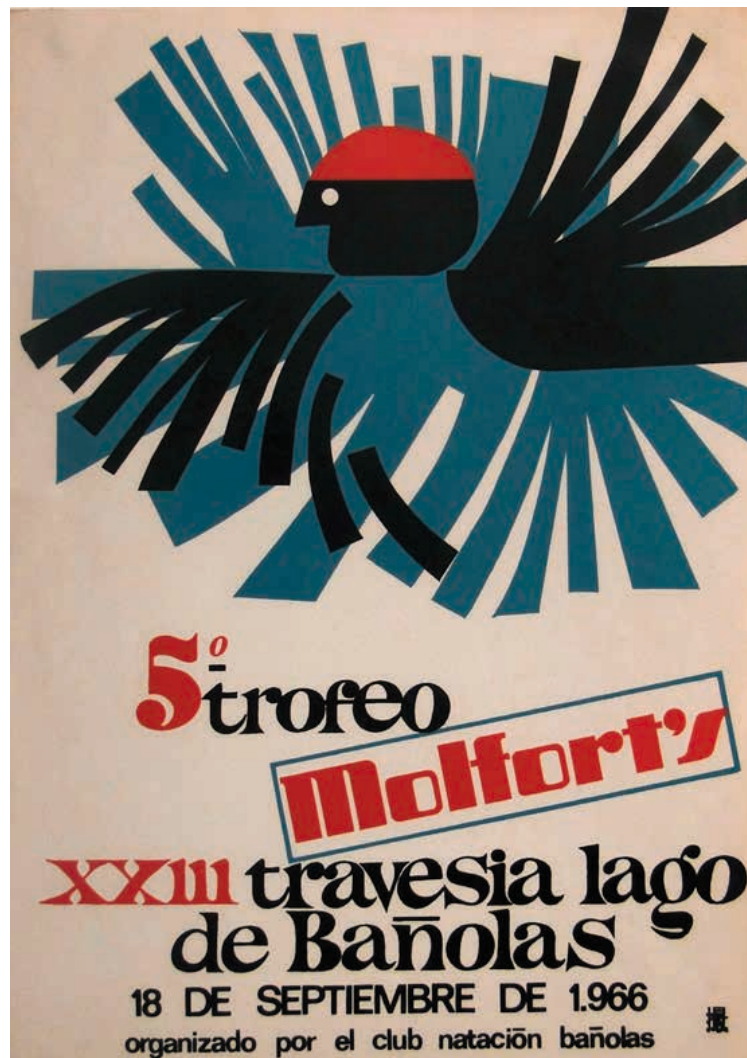

Fragment del cartell de Fira de Mataró, 1968

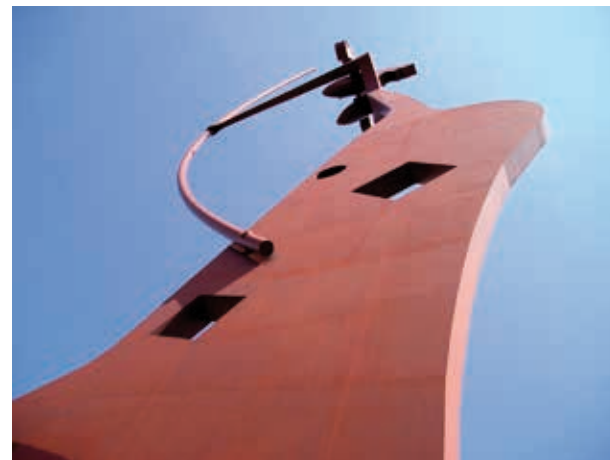

Escultura

26

Escultura Cabra, 1990
Material: Ferro

Laia l'Arquera, Mataró 1998
Material: Ferro

Pagesa, 1995-96
Material: Ferro

Dimoni, 1997
Material: Ferro

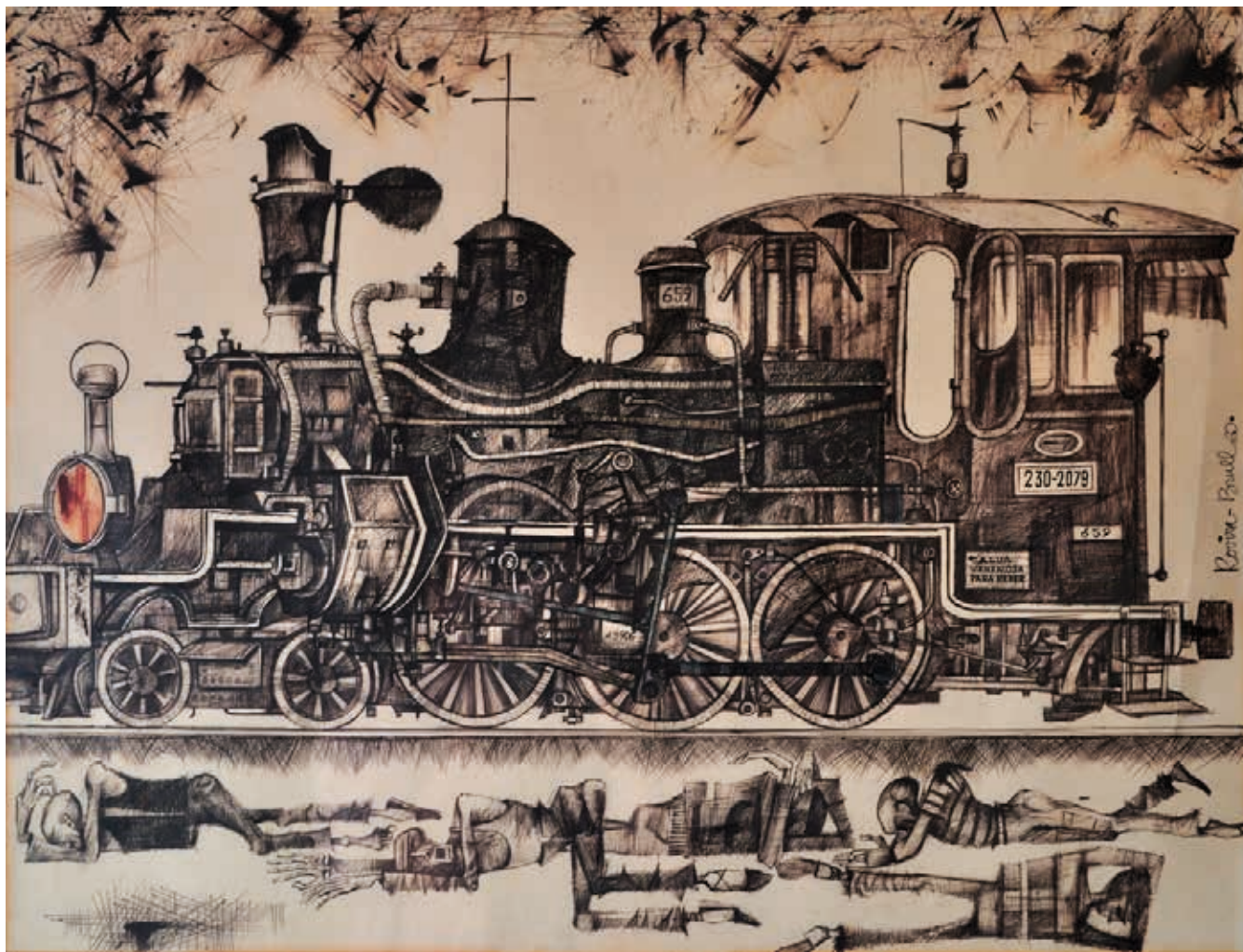
A Collibè, 1995-96
Material: Ferro

Murals de Tintex, 1958, traslladats al vestíbul de la Biblioteca Pompeu Fabra de Mataró

Bodegó de la Tupina, 1940
Oli s/tela 27 x 35

Locomotora, 1960
Boligraf s/paper 50 x 65

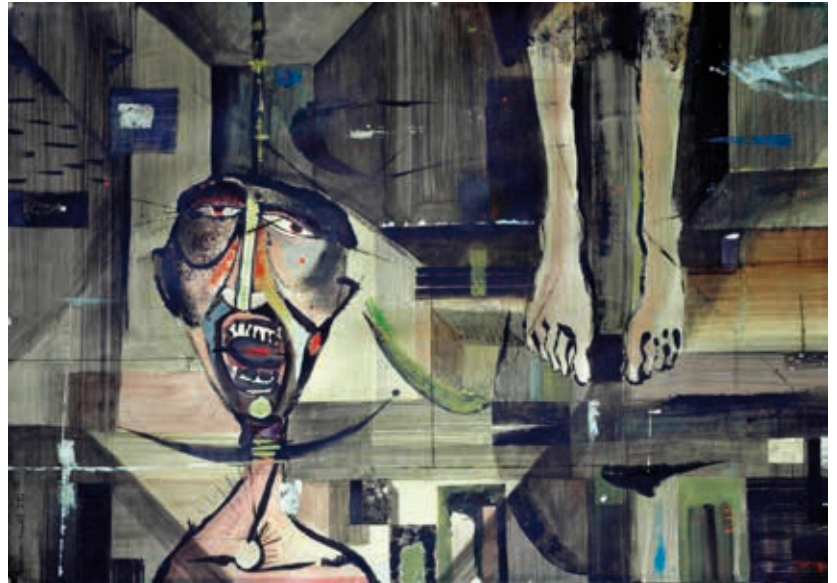

Vat 69, 1959
Témpera s/paper 50 x 65

Home modulat, 1965
Dibuix color s/paper 37,5 x 61

El judes, 1955
Tèmpera/anilina s/paper 70 x 100

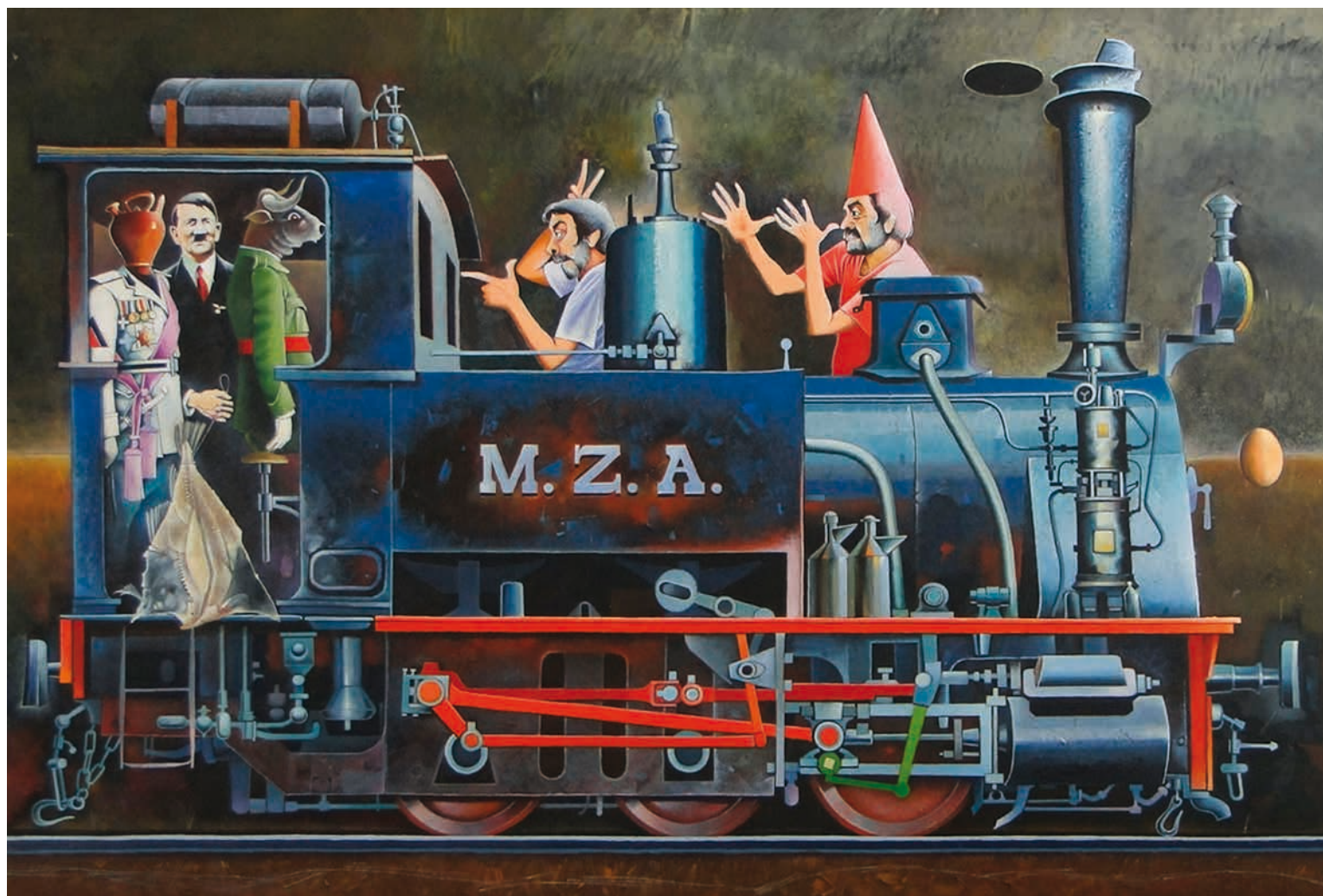
Retrat 'Manufacturas Cañamas', 1966
Oli s/tela 100 x 81

Brindis del seny i de la rauxa,
1990 (fragment)
Oli s/tela 89 x 130

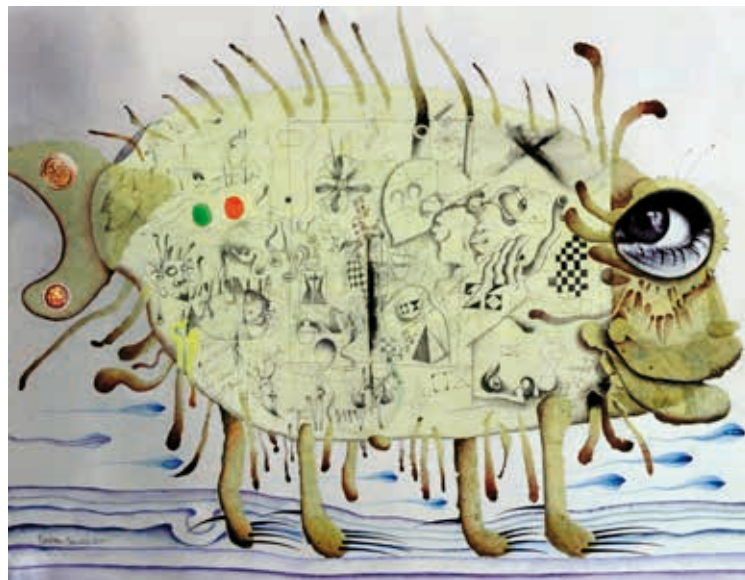
Madrid-Zaragoza-Alicante-vagó de 1a, 1992-98
 Tèmpera s/tela 100 x 150

Madrid-Zaragoza-Alicante-locomotora, 1992-98
Témpera s/tela 100 x 150

El faroner del Cap de Creus, 1981
Col·lage s/paper 64 x 50

El peixot pensatiu, 1980
Col·lage s/paper 50 x 65

El guaita de Sant Pere de Roda, 1983
Col·lage s/paper 65 x 55

**Can Caralt - Carretera de Sant Vicenç, 14
08392 Sant Andreu de Llanerres**

www.santandreudellavaneres.cat/museu

Compromiso | Compromís
Calidad Turística | Qualitat Turística

AJUNTAMENT DE
SANT ANDREU DE LLANERRES

**Diputació
Barcelona**